

Søren Pind (V):

Forslagets overskrift lyder jo besnærende symptomatisk. Hvordan kan man egentlig være imod netop det? Men realiteten er, at man i stedet for at benævne forslaget folketingsbeslutning om en styrkelse af børns retsstilling måske snarere skulle betegne det som forslag til tyveri af børns barndom eller måske forslag til lov om at fremskynde børns udvikling til voksne – jeg tror, man selv kan fortsætte.

Jeg ved, at Socialdemokraterne en gang imellem synes, at tingene går noget stærkt, lidt for hurtigt – kan vi ikke bremse lidt? – og derfor undrer det mig måske, at man netop vælger at sætte ind lige præcis her.

Efter Venstres opfattelse er der ikke grundlæggende behov for at opbygge regler og skranke i forholdet mellem forældre og børn. Vi har en tro på, at forældre som en absolut hovedregel vil det bedste for deres børn, og vi mener samtidig, at barnets tarv rettelig bør være placeret der og ikke hos barnet selv. Det er jo netop forskellen på at være voksen og på at være barn.

På baggrund af det, ministeren allerede har sagt, og på baggrund af det, jeg selv lige har bemærket, har jeg sådan set ikke noget at tilføje.

Venstre agter ikke at stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu var hr. Søren Pinds tale jo tilpas provokerende til, at jeg godt lige vil have en enkelt bemærkning ind.

Det undrer mig lidt, at hr. Søren Pind som borgmester i Københavns Kommune kan være uvidende om, at der hvert år fjernes tusinder af børn, fordi forældre ikke tager sig ordentligt af dem. Der findes altså regler i vores samfund, der gør det muligt for myndighederne at skride ind over for forældre, der ikke tager sig ordentligt af deres børn.

Derfor er det jo selvfølgelig et udsagn fuldstændig stik mod bedre vidende, når hr. Søren Pind siger, at forældre tager sig godt af deres børn. Det er der masser af eksempler på at de ikke gør, og det ved hr. Søren Pind jo udmærket godt.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Fru Elisabeth Arnold siger, at forældre ikke tager sig godt af deres børn. Nu kan jeg jo ikke så godt stå her og stille modspørgsmål til ordføreren, men skal det forstås som en generel betragt-

ning for alle danske forældre? I så fald må jeg sige, at jeg er dybt uenig. Jeg sagde heller ikke andet i min tale, end at vi som hovedregel og helt grundlæggende tror på, at forældres og børns relationer har bedst af ikke at være grundreguleret.

Jeg er udmærket klar over, at der er brodnear, det er der i alle samfund, men spørgsmålet er, om vi skal gå så langt ned, som det her forslag er udtryk for, og sætte skranke op og begynde at fratage forældrene deres forældremyndighed på områder som f.eks. forholdet mellem skolen og hjemmet. Det er jeg stærkt tvivlende over for.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen vores sociallovgivning og sundhedslovgivning er jo stopfyldt med regler, som giver eller ikke giver patienter, også helt unge patienter og brugere, mulighed for at tage selvstændig stilling, fuldstændig uanset hvad deres forældre gør.

Det kan hr. Søren Pind da heller ikke være uvidende om, hvis han overhovedet har læst på det her beslutningsforslag. Der står f.eks., at 15-årige kan modsætte sig behandling i sundhedssystemet, uden at deres forældre kan sige, at de skal have behandling. Det kan 15-årige selv bestemme, men en 17-årig kan ikke selv bestemme, om hun skal have abort. Er det et udtryk for, at man regner med, at forældrene altid tager sig af deres børn, fuldstændig uanset hvad der måske er til barnets bedste?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg må igen henholde mig til, at jeg i min tale ikke blankt har afvist, at man i nogle helt bestemte og konkrete tilfælde skal gå ind. Men jeg synes også, at i langt hovedparten af de tilfælde, som man diskuterer netop her, er det ikke relevant at gå ind og blande sig i forholdet mellem forældre og børn. Det mener jeg virkelig ikke.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu kom der dog en lille indrømmelse fra hr. Søren Pind, nemlig at man ikke blankt skal afvise.

Så vil jeg godt stille det helt konkrete spørgsmål, som opfølgning på fru Elisabeth Arnolds første spørgsmål: Tager man f.eks. et barn, der er anbragt uden for hjemmet, og som man så tager en beslutning om skal hjemtages – det er altså si-